

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 409/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká 2/B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 94/2013 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká 2/B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 94/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou v napadnutom konaní domáhala náhrady nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike ako žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 94/2013-105 z 23. marca 2017 žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 9 Co 282/2017 z 31. mája 2018 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi (sťažovateľke) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie uznesením sp. zn. 1 Cdo 3/2019 z 27. marca 2019 odmietol.

3. Sťažovateľka uvádza, že v napadnutom konaní dochádza k prierahom, keďže napriek právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté o výške nároku na náhradu trov konania, ktorý krajský súd priznal žalovanému.

Sťažovateľka argumentuje, že „z hľadiska posudzovania dĺžky súdneho konania v danej veci a stavu právnej neistoty sťažovateľa o výsledok konania ako celku od 18. 05. 2009 konanie trvá extrémne dlho viac ako 11 rokov a 2 mesiace, čo je ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné, najmä ak konanie ako celok v čase podania tejto opakovanej ústavnej sťažnosti nie je právoplatne ukončené ako celok, porušovateľ od 18. 07. 2018 (teda za viac ako 2 roky) nerozhodol o trovách odvolacieho konania v súlade s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co/282/2017-140 z 31. 05. 2018, doposiaľ sťažovateľke nebolo doručené žiadne rozhodnutie o trovách odvolacieho konania . Stav jej právnej neistoty o výsledok konania ako celku stále trvá.“.

4. Sťažovateľka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a uvádza, že podľa jej názoru ide v napadnutom konaní „o exemplárny prípad zmätočného a neefektívneho postupu“.

5. Sťažovateľka sa domáha finančného zadosťučinenia v sume 11 000 €, ktoré odôvodňuje pretrvávajúcim stavom právnej neistoty, „bezmocnosti a beznádeje“.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR , právo podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd , právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní č. k. 9 C/94/2013 porušené boli.

Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 11 000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť jej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 364,62 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emilie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a posúdenie vecí ústavným súdom

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

10. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2018 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Sťažovateľka namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“

v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

18. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ide o konanie, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 282/2017 z 31. mája 2018. Týmto rozsudkom odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 C 94/2013 z 23. marca 2017, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá a zároveň rozhodol, že žalovaný proti sťažovateľke má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Ústavný súd akceptuje argumentáciu sťažovateľky, že v súvislosti s rozhodovaním o výške nároku na náhradu trov odvolacieho konania došlo k priet'ahu v konaní, avšak zároveň poukazuje na to, že nie sťažovateľke bol priznaný nárok na náhradu trov konania, ale protistrane (žalovanému), a tiež na skutočnosť, že v konaní pred odvolacím súdom nebol žalovaný právne zastúpený a z rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by mu vôbec nejaké trovy konania v odvolacom konaní vznikli. V okolnostiach posudzovanej veci sa teda javí ústavná sťažnosť sťažovateľky ako formálna a vzniknutému priet'ahu nemožno podľa názoru ústavného súdu pripísať takú intenzitu, ktorá by predstavovala zásah do jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

20. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že postup okresného súdu v namietanom konaní nie je poznamenaný priet'ahmi takej intenzity, že by

ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto ju posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (výrok rozhodnutia). Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti ako takej sa ústavný súd ďalšími s'ťažovateľkou uplatnenými návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu